

ΙΕΡΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΕΙΡΗΝΗΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΟΜΑΡΤΥΡΩΝ

Ποίημα Ἰωάννου Γ. Παναγόπουλου

ΙΕΡΑ ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΕΙΡΗΝΗΣ
ΤΩΝ ΠΑΙΔΟΜΑΡΤΥΡΩΝ

ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΣ ΠΑΡΑΔΟΞΩ
ΤΩΙ ΤΡΟΠΩΙ ΦΑΝΕΡΩΘΕΝΤΩΝ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗΙ ΙΘ' ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩ-
ΒΡΙΟΥ

ΠΟΙΗΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΕΤΕΙ 'ΒΗ'

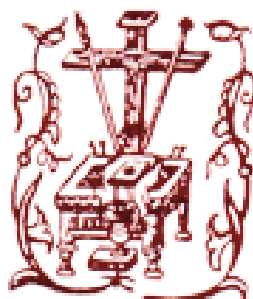

Ὁ ἄγιος
ὁ ἱερωσύνης ἐν βίᾳ

ἱερόδωρος
καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ

ὁ
ἄγιος
Γεώργιος

ἡ
ἄγια
εἰρήνη

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΝ ΕΣΠΕΡΙΟΝ

Εἰς τό· Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στόχους δ' καὶ ψάλλομεν
στιχηρὰ προσόμοια·

ᾠχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης.

Χαρμόσυνος ἡμέρα ἰδού
ἀνέτειλε τῇ σήμερον
ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ τριπλοῦ συνασπισμοῦ
μαρτύρων τῶν ἐν Κρήτῃ
ἐνδόξου Ἰσιδώρου,
τοῦ Γεωργίου, τῆς Εἰρήνης τε.

Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων πληθὺς
ἐν Κρήτῃ παραγίνεται
προσκυνῆσαι χαριτόβρυτα ὅστᾱ
καὶ μέλψαι θείους ἄθλους,
οὓς ἤνεγκε γενναίως
ἱερομάρτυς σὺν τοῖς τέκνοις αὐτοῦ.

†λέωσαι Χριστῷ σαῖς εὐχαῖς,
Ἰσίδωρε πανάριστε,
ὅτι ἔχεις παρρησίαν σὺ διττὴν
πρὸς τὸν Θεὸν τῶν πάντων,
ὥς μάρτυς γενναιόφρων
καὶ οἰκονόμος θείας χάριτος.

Ραβδίον Ἀαρὼν ἐν σκηνῇ
ἐβλάστησεν ὡς γέγραπται·
νῦν τὸ στέφος τοῦ Σταυροῦ ἐν τῷ ναῷ
δηλοῦν μαρτύρων δόξαν,
ἣν ἔλαβον ἀξίως
παρὰ τοῦ νέμοντος τὸν στέφανον.

Δόξα. ᾠχος βαρύς.

Επίχαρις σήμερον μνήμη ἐπέστη
τῶν ἐρασμίων τριῶν ἀθλητῶν·
εὐτρεπίζου Κρήτη ὡς καλλίγονος
καὶ ἀριστοτόκος τὰ σὰ τέκνα ἐορτάζουσα
καὶ ὑπόδεξαι εἰς τοὺς ὅρμους σου
τὴν νοητὴν ὁλκάδα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ
συνευφημούσαν τοὺς μάρτυρας
Ἰσίδωρον, Γεώργιον καὶ Εἰρήνην,
τοὺς σὴν γῆν ἀγιάσαντας
καὶ πρεσβεύοντας ὑπὲρ τῶν τιμώντων
ἀθλητικὴν αὐτῶν πανήγυριν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. ᾠχος ὁ αὐτός.

Ωφθης ἐπὶ τῆς βάτου
τῷ Μωϋσῇ, Θεοῦ Λόγε,
ὡς πῦρ καθαρτήριον,
μὴ φλέγον δὲ τὸ σύνολον
τὴν ἐκ Παρθένου προτυπῶν σου σάρκωσιν,
δι' ἧς τοὺς βροτοὺς ἀνεμόρφωσας.

Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον· τὸ τῆς ἡμέρας. Καταξίωσον.

Εἰς τὸν Στίχον· ᾠχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθα.

Τίμησον εὐλαβῶς,
Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία,
τῶν ἀθλητῶν τριάδα
καὶ ψάλε ἡδυμόλπως
πρὸς τὴν αὐτῶν ἀνύμνησιν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός...

Ρήματα γηγενῶν
πῶς μέλψουσιν ἀξίως
τῆς θεικῆς τριάδος
ἰσάριθμον χορείαν,
ἣν πόθῳ ἐορτάζομεν.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ...

Ἰσχυσον ταῖς λιταῖς
τοῦ θείου Ἰσιδώρου
καὶ παμφαῶν τεκνίων
Εἰρήνης, Γεωργίου
καὶ ἄδε νῦν μελώδημα.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ἄνεσιν τῷ Θεῷ
προσφέρομεν καὶ δόξαν,
ὅτι ἡμῖν ἐδόθη
παράκλησις μεγίστη
τριάς ἡ περιλάλητος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Στόματα δὲ ἡμῶν
οὐ παύουσι τὸν ὕμνον
πρὸς τὴν Ἀγνὴν Παρθένον,
Θεόπαιδα Μαρίαν,
ἣν πάντες μεγαλύνομεν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον κλπ. Ἀπολυτίκια, ὡς ἐν τῷ ΜεΦ
γάλῳ Ἑσπερινῷ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα
ἱστῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα στιχηρὰ προσόμοια·

Ἦχος πλ. α'. Ὅσιε πάτερ.

Σήμερον λύχνος
τριφεγγῆς τὴν Ἐκκλησίαν σου
φωτὶ τοῦ μαρτυρίου
φαιδρῶς αὐγάζει, Χριστέ,
ἐπὶ τῇ χαρμοσύνῳ καὶ θείᾳ μνήμῃ
τῶν πανενδόξων τριῶν ἀθλητῶν,
τῶν ἐν νήσῳ Κρήτη
στερρόως μαρτυρησάντων
ὑπὸ ἀνόμων Ἀγαρηνῶν,
εἶτα ἡμῖν ξένως καὶ θαυμαστῶς
ἐμφανισθέντων ἐπαλλήλοις ἐνυπνίοις,
τοῦ Ἰσιδώρου, Γεωργίου καὶ Εἰρήνης.
Χριστέ φιλάνθρωπε, αὐτῶν πρεσβεΐαις ἄνοιξον
ἡμῖν θύραν τοῦ σοῦ ἐλέους
καὶ χάρισαι πιστοῖς σου
γλυκὺν Παράδεισον.

Ἅγιε μάρτυς,
ἱερόαθλε Ἰσίδωρε,
θυσίας ἀναιμάκτους
θερμῶς λατρεύων Θεῷ
ἐτέλεις εὐσχημόνως καὶ θαρέστως.
Οὕτως ηὐλόγεις λογικὴν σου νομὴν,
ἣν σοὶ ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἐνεπιστεύθη
καὶ ὅτε ἤγγικεν ὁ καιρὸς τῆς σῆς σφαγῆς,
ἤνεγκας σεαυτὸν
ὥς προσφορὰν αἱματηρὰν προθύμως, μάκαρ,
τῷ ὑποδείξαντι ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου.

Αὐτὸν ἰκέτευε ὥς τότε πάλιν, ἔνδοξε,
δωρηθῆναι τῇ Ἐκκλησίᾳ
ὁμόνοιαν, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ὡς περ ὅστέα
παραδόξως ἀνεφάνησαν
ἐκ μέσου γῆς ἀνύδρου
τριῶν κλεινῶν ἀθλητῶν
ἐκβλύζοντα πλημμύραν τῶν ἱαμάτων·
οὕτως ἐβλάστησεν
ἐν σεμνείῳ αὐτῶν
ἄνικμος στεφάνη Χριστοῦ ἐσταυρωμένου,
ὥς πάλαι ῥάβδος τοῦ Ἀαρὼν
ἐν τῇ σκηνῇ. Ὅθεν ἅπας λαός·
ἐμεγαλύνθη σου τὰ ἔργα, νῦν κραυγάζει,
ἐπὶ τοῖς μάρτυσιν, οὓς πόθῳ ἀνυμνοῦμεν.
Σοὶ δόξα, Κύριε,
ὅτι σοῖς δούλοις ἔστειλας
φανερῶσει τῶν ἀθληφόρων
παράκλησιν μεγίστην
καὶ χάριν ἄφθονον.

Ἔτερα στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Τὶ ὑμᾶς καλέσωμεν, Ἅγιοι.

Τί σε ὀνομάσω, Ἰσίδωρε;
Λειτουργὸν καὶ ἱερέα ἀγιώτατον Χριστοῦ;
μιμητὴν τῶν ἀποστόλων, ὅτι χρόνοις ἀλγεινοῖς
ἀπίστων
μέγα πληθὸς ἀνεζώγησας;
ἢ μήπως
ἱερεῖον, μάρτυς, ἔμψυχον;
Διὸ καὶ γὰρ ἐξιστάμενος,
φωνῇ μεγάλην κραυγάζω σοι·
Ἰσίδωρε μάκαρ, χαῖρε, παναοίδιμε.

Τί σε νῦν καλέσω, Ἰσίδωρε;
Τῶν Κρητῶν καὶ τῆς Γορτύνης εὐθαλέστατον φυτόν,
ὥς καρποὺς φέρον τεκνία καὶ συνάθλους σου ὁμοῦ,
Εἰρήνην,
παρθενίας ἐνδιαίτημα
καὶ ἅμα
Γεωργίῳ τῷ θεόφρονι.
Σὺν τούτοις τοῖς παιδομάρτυσι,
Θεῷ ἡμῶν παντοκράτορι,
ικέτευε εἰρηνεῦσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὶ Δαβὶδ μηνύει ἐν ψάλμασι;
Τὰ ὅσα πάντα φυλάττει τῶν δικαίων ὁ Θεός.
Οὕτως νῦν ἡμῶν ὅστέα ἀνεφάνη ἐκ τῆς γῆς,
βοῶντα·
ἀληθεὶς τοῦ Προφητάνακτος,
θαυμάτων
ἀναβρύοντα τὰ νάματα.
Διὸ καὶ νῦν ἐορτάζοντες
τὰ λείψανα ὑμῶν σέβομεν,
Ἰσίδωρε καὶ Εἰρήνη καὶ Γεώργιε.

Δόξα. ᾠχος πλ. β'.

Εἷμερον φυτόν ἐβλάστησεν εὐθαλὲς καὶ ὑψίκομον
σπαρὲν ἐν αὐχμώδει καιρῷ τῆς δουλείας,
σκιάζον καὶ δροσίζον νῦν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.
Δεῦτε οὖν, φιλομαρτύρων ὁ δῆμος,
τούτῳ κατοπτεύσωμεν·
Φέρει ἀντὶ κλάδων τὰς φωσφόρους ἀρετὰς
καὶ τρόπους θεοδιδάκτους.
Φέρει ἀντὶ τῶν φύλλων λόγους θελκτηρίου
καὶ τὰς κατὰ Θεὸν νοουθεσίας,
δι' ὧν ἐστήριξε λαὸν χειμαζόμενον.
Φέρει δὲ ἀντὶ τῶν ἀνθέων
τὴν ἐν Χριστῷ συζυγίαν
καὶ ὥς καρποὺς μελισταγεῖς

τὰ θεοφιλῇ τεκνία,
προσενεχθέντα μετ' αὐτοῦ ὡς δωρεὰν τελείαν φερωνύμως.
Ὅθεν εὐωχηθῶμεν ἐξ αὐτοῦ,
τρυγῶντες τὰς ἰάσεις καὶ τὰ ποικίλα χαρίσματα
ἐν τῇ μνήμῃ Γεωργίου, Εἰρήνης
καὶ μυστολέκτου Ἰσιδώρου
τοῦ ἐν θλίψεσιν ἀρωγοῦ
καὶ ταχينوῦ ἀντιλήπτορος.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὶς μὴ μακαρίσει σε...

Εἴσοδος.

Φῶς ἱλαρόν.
Προκείμενον· τὸ τῆς ἡμέρας.

Ἀναγνώσματα·

Γενέσεως τὸ ἀνάγνωσμα

(Γεν. 22, 1-19)

Ἐγένετο καὶ μετὰ τὰ ρήματα ταῦτα ὁ Θεός ἐπείρασε τὸν Ἀβραάμ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀβραάμ, Ἀβραάμ. ὁ δὲ εἶπεν· ἰδοὺ ἐγώ. καὶ εἶπε· λαβὲ τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητόν, ὃν ἠγάπησας, τὸν Ἰσαάκ, καὶ πορεύθητι εἰς τὴν γῆν τὴν ὑψηλὴν καὶ ἀνένεγκον αὐτὸν ἐκεῖ εἰς ὀλοκάρπωσιν ἐφ' ἐν τῶν ὁρέων, ὧν ἂν σοι εἴπω. ἀναστὰς δὲ Ἀβραάμ τὸ πρωτὶ ἐπέσαξε τὴν ὄνον αὐτοῦ· παρέλαβε δὲ μεθ' ἑαυτοῦ δύο παῖδας καὶ Ἰσαάκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ σχίσας ξύλα εἰς ὀλοκάρπωσιν, ἀναστὰς ἐπορεύθη καὶ ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός, τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ. καὶ ἀναβλέψας Ἀβραάμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε τὸν τόπον μακρόθεν. καὶ εἶπεν Ἀβραάμ τοῖς παισὶν αὐτοῦ· καθίσατε αὐτοῦ μετὰ τῆς ὄνου, ἐγὼ δὲ καὶ τὸ παιδάριον διελευσόμεθα ἕως ὧδε καὶ προσκυνήσαντες ἀναστρέψομεν πρὸς ὑμᾶς. ἔλαβε δὲ Ἀβραάμ τὰ ξύλα τῆς ὀλοκαρπώσεως καὶ ἐπέθηκεν

Ἰσαὰκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἔλαβε δὲ μετὰ χειρᾶς καὶ τὸ πῦρ καὶ τὴν μάχαιραν, καὶ ἐπορεύθησαν οἱ δύο ἅμα. εἶπε δὲ Ἰσαὰκ πρὸς Ἀβραὰμ τὸν πατέρα αὐτοῦ· πάτερ. ὁ δὲ εἶπε· τί ἐστι, τέκνον; εἶπε δέ· ἰδοὺ τὸ πῦρ καὶ τὰ ξύλα· ποῦ ἐστι τὸ πρόβατον τὸ εἰς ὀλοκάρπωσιν; εἶπε δὲ Ἀβραάμ· ὁ Θεὸς ὄψεται ἑαυτῷ πρόβατον εἰς ὀλοκάρπωσιν, τέκνον. πορευθέντες δὲ ἀμφοτέρω ἅμα, ἤλθον ἐπὶ τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός. καὶ ὠκοδόμησεν ἐκεῖ Ἀβραὰμ τὸ θυσιαστήριον καὶ ἐπέδηκε τὰ ξύλα, καὶ συμποδίσας Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐπέδηκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ἐπάνω τῶν ξύλων. καὶ ἐξέτεινεν Ἀβραὰμ τὴν χειρὰ αὐτοῦ λαβεῖν τὴν μάχαιραν σφάζαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ. καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν ἄγγελος Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ εἶπεν· Ἀβραάμ, Ἀβραάμ. ὁ δὲ εἶπεν· ἰδοὺ ἐγώ. καὶ εἶπε· μὴ ἐπιβάλης τὴν χειρὰ σου ἐπὶ τὸ παιδάριον μηδὲ ποιήσης αὐτῷ μηδέν· νῦν γὰρ ἔγνω, ὅτι φοβῇ σὺ τὸν Θεὸν καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ. καὶ ἀναβλέψας Ἀβραὰμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ εἶδε, καὶ ἰδοὺ κριὸς εἷς κατεχόμενος ἐν φυτῷ Σαβὲκ τῶν κεράτων· καὶ ἐπορεύθη Ἀβραὰμ καὶ ἔλαβε τὸν κριὸν καὶ ἀνήνεγκεν αὐτὸν εἰς ὀλοκάρπωσιν ἀντὶ Ἰσαὰκ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. καὶ ἐκάλεσεν Ἀβραὰμ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, Κύριος εἶδεν, ἵνα εἴπωσι σήμερον, ἐν τῷ ὄρει Κύριος ὤφθη. καὶ ἐκάλεσεν ἄγγελος Κυρίου τὸν Ἀβραὰμ δεύτερον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγων· κατ' ἐμαυτοῦ ὤμοσα, λέγει Κύριος, οὗ εἵνεκεν ἐποίησας τὸ ῥῆμα τοῦτο, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ, ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου, ὡς τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὡς τὴν ἄμμον τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, καὶ κληρονομήσει τὸ σπέρμα σου τὰς πόλεις τῶν ὑπεναντίων· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἀνθ' ὧν ὑπήκουσας τῆς ἐμῆς φωνῆς. ἀπεστράφη δὲ Ἀβραὰμ πρὸς τοὺς παῖδας αὐτοῦ, καὶ ἀναστάντες ἐπορεύθησαν ἅμα ἐπὶ τὸ φρέαρ τοῦ ὅρκου. καὶ κατώκησεν Ἀβραὰμ ἐπὶ τὸ φρέαρ τοῦ ὅρκου.

Παροιμιών το ανάγνωσμα

(Παρ. 3, 21 – 4, 9)

Τίε, μὴ παραρρυῆς, τήρησον δὲ ἐμὴν βουλὴν καὶ ἔννοιαν, ἵνα
ζήσῃ ἡ ψυχὴ σου, καὶ χάρις ᾗ περὶ σῶ τραχήλῳ. ἔσται δὲ
ἴασις ταῖς σαρκί σου καὶ ἐπιμέλεια τοῖς σοῖς ὀστέοις, ἵνα πο-
ρεύῃ πεποιδῶς ἐν εἰρήνῃ πάσας τὰς ὁδοὺς σου, ὃ δὲ πούς σου
οὐ μὴ προσκόψῃ· ἐὰν γὰρ κάδῃ, ἄφοβος ἔσῃ, ἐὰν δὲ κα-
δεύδῃς, ἡδέως ὑπνώσεις· καὶ οὐ φοβηθήσῃ πτόησιν ἐπελ-
δοῦσαν, οὐδὲ ὀρμὰς ἀσεβῶν ἐπερχομένας· ὁ γὰρ Κύριος ἔσται
ἐπὶ πασῶν ὁδῶν σου καὶ ἐρείσει σὸν πόδα, ἵνα μὴ σαλευθῇς.
μὴ ἀπόσχῃ εὖ ποιεῖν ἐνδεῇ, ἡνίκα ἂν ἔχῃ ἡ χεὶρ σου βοηθεῖν·
μὴ εἴπῃς· ἐπανελθὼν ἐπάνηκε, αὖριον δώσω, δυνατοῦ σου
ὄντος εὖ ποιεῖν· οὐ γὰρ οἶδας τί τέξεται ἡ ἐπιούσα. μὴ τέ-
κταινε ἐπὶ σὸν φίλον κακὰ παροικοῦντα καὶ πεποιδότα ἐπὶ σοί.
μὴ φιλεχθρήσῃς πρὸς ἄνθρωπον μάτην, μήτι σε ἐργάσῃται
κακόν. μὴ κτήσῃ κακῶν ἀνδρῶν ὀνειδῇ, μηδὲ ζηλώσῃς τὰς
ὁδοὺς αὐτῶν· ἀκάθαρτος γὰρ ἔναντι Κυρίου πᾶς παράνομος, ἐν
δὲ δικαίοις οὐ συνεδριάζει. κατάρα Θεοῦ ἐν οἴκοις ἀσεβῶν,
ἐπαύλεις δὲ δικαίων εὐλογοῦνται. Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντι-
τάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσιν χάριν. δόξαν σοφοὶ κληρονομή-
σουσιν, οἱ δὲ ἀσεβεῖς ὑψώσαν ἀτιμίαν. Ἀκούσατε, παῖδες,
παιδείαν πατρὸς καὶ προσέχετε γνῶναι ἔννοιαν· δῶρον γὰρ
ἀγαθὸν δωροῦμαι ὑμῖν, τὸν ἐμὸν νόμον μὴ ἐγκαταλίπητε. υἱὸς
γὰρ ἐγενόμην καὶ γὰρ πατρὶ ὑπήκοος καὶ ἀγαπώμενος ἐν προ-
σώπῳ μητρός, οἱ ἐδίδασκόν με καὶ ἔλεγον· ἐρειδέτω ὁ ἡμέτε-
ρος λόγος εἰς σὴν καρδίαν· φύλασσε ἐντολάς, μὴ ἐπιλάθῃ
μηδὲ παρίδῃς ῥῆσιν ἐμοῦ στόματος, μηδὲ ἐγκαταλίπῃς αὐτήν,
καὶ ἀνδρέξεταί σου· ἐράσθητι αὐτῆς, καὶ τηρήσει σε· περιχα-
ράκωσον αὐτήν, καὶ ὑψώσει σε· τίμησον αὐτήν, ἵνα σε περι-
λάβῃ, ἵνα δῶ τῇ σῇ κεφαλῇ στέφανον χαρίτων, στεφάνῳ δὲ
τρυφῇς ὑπερασπίσῃ σου.

Σοφίας Κολομῶντος τό ἀνάγνωσμα

(Σοφ. Σολ. 18, 1-25)

Τοῖς ὁσίοις σου, Κύριε, μέγιστον ἦν φῶς· ὧν φωνήν μὲν ἀκούοντες, μορφὴν δὲ οὐχ ὁρῶντες, ὅτι μὲν οὐ κἀκεῖνοι ἐπεπόνθεισαν, ἐμακάριζον, ὅτι δὲ οὐ βλάπτουσι προηδικημένοι, ἠὺχαρίστουν καὶ τοῦ διενεχθῆναι χάριν ἐδέοντο. ἄνθ' ὧν πυριφλεγῆ στυλον, ὁδηγὸν μὲν ἀγνώστου ὁδοιπορίας, ἥλιον δὲ ἀβλαβῆ φιλοτίμου ξενιτείας παρέσχες. ἄξιοι μὲν γὰρ ἐκεῖνοι στερεηθῆναι φωτὸς καὶ φυλακισθῆναι ἐν σκότει, οἱ κατακλείστους φυλάξαντες τοὺς υἱούς σου, δι' ὧν ἤμελλε τὸ ἄφθαρτον νόμου φῶς τῷ αἰῶνι δίδοσθαι. Βουλευσαμένους δ' αὐτοὺς τὰ τῶν ὁσίων ἀποκτεῖναι νήπια καὶ ἐνὸς ἐκτεθέντος τέκνου καὶ σωθέντος, εἰς ἔλεγχον τὸ αὐτῶν ἀφείλω πλήθος τέκνων καὶ ὁμοθυμαδὸν ἀπώλεσας ἐν ὕδατι σφοδρῶ. ἐκείνη ἡ νύξ προεγνώσθη πατράσιν ἡμῶν, ἵνα ἀσφαλῶς εἰδότες οἷς ἐπίστευσαν ὅρκους ἐπευθυμήσωσι. προσεδέχθη δὲ ὑπὸ λαοῦ σου σωτηρία μὲν δικαίων, ἐχθρῶν δὲ ἀπώλεια· ὧ γὰρ ἐτιμωρήσω τοὺς ὑπεναντίους, τοῦτο ἡμᾶς προσκαλεσάμενος ἐδόξασας. κρυφῇ γὰρ ἐδυσίαζον ὅσοι παῖδες ἀγαθῶν καὶ τὸν τῆς θειότητος νόμον ἐν ὁμονοίᾳ διέθεντο τῶν αὐτῶν ὁμοίως καὶ ἀγαθῶν καὶ κινδύνων μεταλήψεσθαι τοὺς ἀγίους, πατέρων ἤδη προαναμέλποντες αἴνους. ἀντήχει δ' ἀσύμφωνος ἐχθρῶν βοή, καὶ οἰκτρὰ διεφέρετο θρηνουμένων παίδων· ὁμοίᾳ δὲ δίκη δοῦλος ἅμα δεσπότη κολασθεῖς καὶ δημότης βασιλεῖ τὰ αὐτὰ πάσχων, ὁμοθυμαδὸν δὲ πάντες ἐν ἐνὶ ὀνόματι θανάτου νεκροὺς εἶχον ἀναριθμήτους· οὐδὲ γὰρ πρὸς τὸ θάψαι οἱ ζῶντες ἦσαν ἱκανοί, ἐπεὶ πρὸς μίαν ροπήν ἢ ἐντιμότερα γενέσις αὐτῶν διέφθαρτο. πάντα γὰρ ἀπιοῦντες διὰ τὰς φαρμακείας ἐπὶ τῷ τῶν πρωτοτόκων ὀλέθρῳ, ὠμολόγησαν Θεοῦ υἱὸν λαὸν εἶναι. ἡσύχου γὰρ σιγῆς περιεχούσης τὰ πάντα καὶ νυκτὸς ἐν ἰδίῳ τάχει μεσαζούσης, ὁ παντοδύναμός σου λόγος ἀπ' οὐρανῶν ἐκ θρόνων βασιλειῶν ἀπότομος πολεμιστῆς εἰς μέσον τῆς ὀλεθρίας ἤλατο γῆς, ξίφος ὁξὺ τὴν ἀνυπόκριτον ἐπιταγὴν σου φέρων, καὶ σταῖς ἐπλήρωσε τὰ πάντα θανάτου· καὶ οὐρανοῦ μὲν ἥπτετο, βεβήκει δ' ἐπὶ γῆς. τότε παραχρῆμα φαντασίαι μὲν ὀνείρων δεινῶς ἐξετάραξαν αὐτούς, φόβοι δὲ ἐπέστησαν ἀδόκητοι, καὶ ἄλλος ἀλλαχῇ

ριφείς ἡμίθνητος δι' ἣν ἔθνησκειν αἰτίαν ἐνεφάνιζεν· οἱ γὰρ ὄνειροι θορυβήσαντες αὐτοὺς τοῦτο προεμήνυσαν, ἵνα μὴ ἀγνοοῦντες δι' ὃ κακῶς πάσχουσιν ἀπόλωνται. Ἦψατο δὲ καὶ δικαίων πείρα θανάτου, καὶ θραῦσις ἐν ἐρήμῳ ἐγένετο πλήθους. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ πολὺ ἔμεινεν ἡ ὀργή· σπεύσας γὰρ ἀνὴρ ἄμεμπτος προεμάχησε τὸ τῆς ἰδίας λειτουργίας ὄπλον, προσευχὴν καὶ θυμιάματος ἐξιλασμόν κομίσας, ἀντέστη τῷ θυμῷ καὶ πέρας ἐπέθηκε τῇ συμφορᾷ, δεικνὺς ὅτι σός ἐστι θεράπων. ἐνίκησε δὲ τὸν ὄχλον οὐκ ἰσχυρῶς τοῦ σώματος, οὐχ ὀπλων ἐνεργείᾳ, ἀλλὰ λόγῳ τὸν κολάζοντα ὑπέταξεν, ὅρκους πατέρων καὶ διαθήκας ὑπομνήσας. σωρηδὸν γὰρ ἤδη πεπτωκότων ἐπ' ἀλλήλων νεκρῶν, μεταξὺ στάς, ἀνέκοψε τὴν ὀργὴν καὶ διέσχισε τὴν πρὸς τοὺς ζῶντας ὁδόν. ἐπὶ γὰρ ποδῆρους ἐνδύματος ἦν ὅλος ὁ κόσμος, καὶ πατέρων δόξαι ἐπὶ τετραστίχου λίθου γλυφῆς, καὶ μεγαλωσύνη σου ἐπὶ διαδήματος κεφαλῆς αὐτοῦ. τούτοις εἶξεν ὁ ὀλοθρεύων, ταῦτα δὲ ἐφοβήθησαν· ἦν γὰρ μόνη ἡ πείρα τῆς ὀργῆς ἱκανή.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΥΤΗΝ

Ἦχος α΄

Εἰδίσταται τοῖς ἱερεῦσι τῶν εἰδώλων
όλοκαυτώματα καὶ θυσίας κνισσωτὰς
προσφέρειν τοῖς ψευδωνύμοις θεοῖς,
ἐν οἷς καὶ Ἰσις τῆς Αἰγύπτου·
ἐν τῷ Χριστῷ δὲ
οἱ τοῦ Ὑψίστου λειτουργοὶ τελεῖν τὴν ἀναίμακτον θυσίαν,
ἢ καθαριεῖ τὴν συνείδησιν ἡμῶν
ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεύειν Θεῷ ζῶντι.
Πολλάκις δὲ καὶ ἑαυτοὺς οἱ λευῖται
μαρτυρικῶς τῷ Θεῷ προσήνεγκον,
ἐν οἷς καὶ Ἰσίδωρος ὁ Κρήτης
σὺν τοῖς τέκνοις αὐτοῦ.
Οὕτως ἐγένετο
καὶ τοῦ οὐρανοῦ βήματος ἱερομύστης
καὶ δι' ἡμᾶς ὄντως κατὰ τὴν αὐτοῦ κλήσιν
Θεοῦ δῶρον,
ὅτι πρεσβεύει ἀπαύστως δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν
μετάνοιαν, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β΄

Ἐν ἡμέραις ἀλγειναῖς
τῶν Ἀγαρηνῶν αἰχμαλωσίας
ἐν μέσῳ τῆς Κρήτης ἐξήνθησεν
ὡς δένδρον τῶν ἀρετῶν ὁ κλεινὸς Ἰσίδωρος,
ὁδὸν τῆς παρθενίας ἢ Εἰρήνη
καὶ βλαστὸς τῆς ἀνδρείας ὁ Γεώργιος,
οὓς ἠράσθη ὁ Χριστὸς
καὶ εἰς λειμῶνα τῆς Ἐδὲμ μετεφύτευσεν,
ἵνα μὴ διέλθῃ ἐν αὐτοῖς
πνεῦμα κοσμικοῦ καύσωνος.
Ἐν καιρῷ δὲ δυστήνῳ τῶν κηρύκων ἀδείας
γῆθεν ἀνεφάνησαν,
ἵνα καταισχύνωσι δοκησισόφων φληναφήματα
τὰ χαριτόβρυτα καὶ μυρίπνοα λείψανα τῶν μαρτύρων,

ἐξ ὧν εὐωδίας τὴν ὁσμὴν
τοῦ Παραδείσου ἀντλοῦμεν
εἰς στηριγμὸν καὶ ἁγιασμὸν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ'

Ὅπως ἀλάβαστρον φέρει
μετὰ τὴν ἔκχυσιν μύρου
τῆς εὐωδίας τὴν αἴσθησιν,
οὕτως καὶ τὰ ὀστέα σου πᾶσι
μετὰ τὴν ἐκδημίαν τῆς ψυχῆς σου
τὸν ἁγιασμὸν κομίζει
καὶ Παρακλήτου τὴν χάριν,
ὅτι μονὴν ἐν σοὶ ἐποίησεν
καὶ ἐμπεριεπάτησεν
Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον,
Τριάς ἡ ὑπερούσιος,
κατὰ τὸ λόγιον, μάκαρ Ἰσίδωρε.
Αὐτῇ οὖν ἐκτενῶς ἱκέτευε
ὑπὲρ τῶν σεβόντων
σῶν λειψάνων τὴν πολύτιμον θήκην
καὶ ὑμνούντων εὐκελάδως
τὴν μαρτυρικὴν σου πανήγυριν.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τὸν ἀληθῆ ἐργάτην Εὐαγγελίου
καὶ τίμιον λευίτην
ὑμνοῖς οἱ πιστοὶ καταστέψωμεν.
Ὡς Ἀαρὼν τὴν στολὴν ἱερωσύνης
προθύμως ἐνδυσάμενος
καὶ ὡς Μωϋσῆς τῇ ῥάβδῳ διαποιμάνσεως
ἐν καιρῷ δουλείας χρησάμενος,
τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐποίησεν.
Καὶ ὡς ἄλλος Σολομών ναὸν εἰς δόξαν Θεοῦ ἐδείματο
καὶ ὡς ἀπόστολος ἐν αὐτῷ
τὸν ἀλλοπίστων λαὸν ἐβάπτισεν.
Ζηλώσας δὲ τὴν τελειότητα,

τῷ ἀρχιποίμενι Χριστῷ ἐμιμήσατο,
διὸ καὶ ἐσφράγισε μαρτυρικῶ θανάτῳ τὴν αὐτοῦ βιοτὴν
καὶ νῦν πρεσβεύει
ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων
τὴν ἀεισέβαστον μνήμην αὐτοῦ.

Καὶ νῦν.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἐκ παντοίων κινδύνων...

Εἰς τὸν στίχον·

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἱερομάρτυς Χριστοῦ,
μεγαλονήσου τὸ περίδοξον γέννημα,
τὸ κλέος τῶν ἱερέων
καὶ ἀθλητῶν καλλονή,
ὁ στεφθεὶς βραβείοις διπλοῖς ἄνωθεν,
τῶν δώρων Ἰσίδωρε
τῶν ἐνθέων ἐπώνυμε
καὶ ἰαμάτων ὁ κρουνὸς ὁ ἀκένωτος,
ὅτι ἔλαβες τῶν θαυμάτων τὸ χάρισμα.
Πάντες οὖν συγκροτήσαντες
λαμπράν σου πανήγυριν,
σὲ μακαρίζομεν πόθῳ
οἱ δροσισθέντες τοῖς νάμασι
πολλῶν ἐξαισίων,
ἃ βλυστάνει ἡ σορὸς σου
καὶ δύο τέκνων σου.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεός...

Κόκκος σίτου πεσὼν καὶ θανὼν,
καλὸν κομίζεται καὶ ἄφθονον κάρπωμα,
πρὸ πάθους, Χριστέ μου, ἔφης
καὶ διακόνους τοὺς σοὺς
ἐν ὁδῷ σου βαίνειν σὺ προσέταξας·
διὸ ἠκολούθησαν

κατὰ πόδας Ἰσίδωρος
μετὰ τῶν τέκνων
καὶ ψυχὰς οὐκ ἀπώλεσαν,
ἀλλ' ἀπέλαβον
τὸν δεμίπλεκτον στέφανον.
Ὅθεν ἀνακομίσαντες
ὅστέα τὰ πάντιμα
πάλαι σπαρθέντα ἐνθάδε,
πολλὰς ἰάσεις θερίζομεν
ἐκ τοῦ Ἰσιδώρου,
Γεωργίου καὶ Εἰρήνης
τῆς παιδομάρτυρος.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ...

Χεῖρας λευτικὰς πρὸς Θεὸν
ἀόκνως, πάτερ,
πρὸ βαθμίδων τοῦ βήματος
ἐν ὥρᾳ λατρείας ἤρως
καὶ μετ' αἰσίων φωνῶν
τῷ Χριστῷ, θεόφρον, καδικέτευες.
Ὡς τότε, Ἰσίδωρε,
τὰς ἁγίας ὠλένας σου
τὰς βεβαμμένας ἐξ οἰκείων αἱμάτων σου
καὶ νῦν ἔκτεινον
πρὸς Θεὸν πανοικτίρμονα.
Λόγους ἱλαστηρίους δὲ
συντόνως ἀνάπεμψον
πρὸς τὸν δυνάμενον σῶσαι
καὶ ἐλεῆσαι τοὺς πταίοντας,
ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντας
καὶ τιμώντας ἐορτήν σου
καὶ μνήμην τέκνων σου.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ'.

Τάδε λέγει ὁ πατήρ πρὸς τὰ παιδιά·
τεκνία, μὴ φοβεῖσθε μάτην
τὴν σφαγὴν καὶ τὸν θάνατον,

ἀλλὰ μάλλον χαίρεσθε,
μηδαμῶς ταρασσόμενοι.
Στέφη πέριξ κεφαλῶν ὀρῶ καθ' ἥπαρ.
Τεκνία, τί τὸ ξένον τοῦτο, ὃ τάνυν κατόπτομαι;
ἀντί πληγῆς ἡ δόξα,
ἀντί μαχαίρας τὸ κλέος,
ἀντὶ τοῦ μαρτυρίου
ἡ χάρις καὶ τὰ θαύματα.
Ἀσμένως φέρω καὶ γὰρ
ὥς κόσμον τὴν ἀγχόνην.
Ἴδου δὴ ἀσωμάτων ἡ στρατιὰ
καὶ ὄμιλος δικαίων,
ὃς βοᾷ πρὸς με·
ἡδὺς ὁ παράδεισος.

Καὶ νῦν.

Ἦχος ὁ αὐτός Ἀνύμφευτε Παρθένε...

Ἀπολυτίκια·

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

†ερέων τὸ κλέος, τῶν μαρτύρων ἀγλαίσμα,
τὸν ὑπὸ τῶν παιδῶν τῆς Ἄγαρ
σὺν τοῖς τέκνοις ἀθλήσαντα,
Ἰσίδωρον τῆς Κρήτης τὸν βλαστόν,
ἐπώνυμον δὲ θείων δωρεῶν
καὶ ἡμῖν ἐπιφανέντα ξενοπρεπῶς
ἐν τοῖς ἐσχάτοις ἔτεσι,
δεῦτε σὺν Γεωργίῳ τῷ κλεινῷ,
ἅμα Εἰρήνῃ τιμήσωμεν,
ὅτι Θεῖα δωρήματα πιστοῖς
πᾶσι προχέουσι.

Δόξα.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θαυμασταῖς ἐμφανείαις ποτε ὑπέδειξας
βιοτὴν σου ἁγίαν, τόπον ἀθλήσεως,
τῶν σῶν τέκνων τὴν σφαγὴν,
μάκαρ Ἰσίδωρε·
καὶ λειψάνων τὰς σορούς,
ἃς πλουτοῦμεν οἱ πιστοὶ
ἀλέξημα ὥσπερ θείον·
διὸ μέλπομεν γηθосύνως
τὴν ἐκ τῶν τάφων ἀνακόμισιν.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Χαῖρε πύλη Κυρίου...

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εἰς τό· Θεός Κύριος, τά ἀπολυτίκια ὡς ἐν τῷ ἑσπερινῷ.

Τὰ καθίσματα·

Εἰς τὴν α' στιχολογίαν· Ὦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ὡς ἀστέρες ὀρθρινοὶ
οἱ καλλιμάρτυρες Χριστοῦ
ἀνεφάνησαν ἡμῖν
φωταγωγοῦντες ἱλαρῶς
ὡς ἑωσφόροι στερέωμα Ἐκκλησίας,
φῶς τὸ ἐκ φωτὸς σελαγίζοντες,
ἄστρα ὡς Χριστοῦ ἑτερόφωτα,
ὁ ἱερεὺς Ἰσίδωρος καὶ μάρτυς,
ὁ γενναιόφρων Γεώργιος
καὶ ἡ παιδίσκη μάρτυς Εἰρήνη,
οὓς εὐμόλπως ὑμνοῦμεν.

Δόξα. Ὅμοιον.

Καταπλήττει τοὺς πιστοὺς
ξένη φανέρωσις ὁστῶν
τῶν ἐν Κρήτῃ ἀθλητῶν
ἐμφανισθέντων θαυμαστῶς
τῷ ἀπαιδεύτῳ χωρίτῃ ἐν ἐνυπνίοις·
ὅθεν καὶ ἡμεῖς ἐκπληττόμενοι
τὰ ἐν σκοτεινοῖς πρὶν κρυπτόμενα
πανευλαβῶς ὅστέα προσκυνοῦμεν
καὶ τῷ Κυρίῳ κραυγάζομεν·
Χριστέ, σὺ πέλεις ἐν τοῖς ἁγίοις
Θεὸς ὁ θαυμάσιος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Ὁ ἱ προφῆται τὴν Ἀγνὴν
καὶ Θεοτόκον Μαριάμ
προκατήγγειλάν ποτε
τέρασι πάνυ θαυμαστοῖς
καὶ ἐναργέστατα τύποις καὶ ὀπτασίαις,

λύχνον ὡς χρυσοῦν καὶ ἐπτάφωτον,
δρόσον καὶ εὐνὴν σολωμώντειον,
τοῦ Ἰακώβ δὲ κλίμακα καὶ βάτον
τοῦ Μωϋσέως τὴν ἄφλεκτον,
ἡμεῖς ἰδόντες ἔκβασιν τύπων·
χαῖρε, Νύμφη, κραυγάζομεν.

Εἰς τὴν β' στιχολογίαν·

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Δῶρον Θεοῦ θαυμαστῶς ἡμῖν ἐδόθη
τοῦ φερωνύμου ἀθλητοῦ καὶ ἱερέως,
Ἰσιδώρου τὸ σκῆνος καὶ παιδομαρτύρων,
Εἰρήνης καὶ Γεωργίου βαθυκλεῶν,
οὓς πόθῳ ὑμνολογοῦμεν ἁσματικῶς
καὶ τῷ τάφῳ προσπίπτομεν,
ὃ ἔσχεν χρόνοις πολλοῖς
ὁστέα χαριτόβρυτα
τριλαμποῦς παρατάξεως.

Δόξα. Ὅμοιον.

Λευίτικῃ μὲν στολῇ κεκοσμημένος,
ἀθλητικῇ δ' ἀρετῇ λελαμπρυσμένος,
ὦ Ἰσίδωρε μάκαρ, ἱερεῖ ἐφάνης
κατ' ὄναρ ἐπιβραβεύσας ἱματισμὸν
ὡς ἔχει ἐν τῇ εἰκόνι λίαν καλῶς
Γεωργίου τοῦ τέκνου σου
καὶ νόας πάντων ἡμῶν
ἐξέπληξε τὸ ἄκουσμα
ὅτι οὕτως ἐποίησας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Ἰκετικῶς σοί, Ἀγνή, τὸ γόνυ κλίνω
ἐμῆς καρδίας ἐκβοῶν· ταχὺ βοήθει,
ταλαιπώρῳ σου δούλῳ καὶ ἀθλιωτάτῳ·
πῶς δίχα τῆς προστασίας τῆς μητρικῆς

παγίδων ἀντεπεξέλθω τῶν φθονερῶν,
ὥς ἐχθροὶ μου ἠτοίμασαν;
Διὸ καὶ σπεύδω πρὸς σέ,
αἰτούμενος τὴν σκέπην σου,
πάντων Μῆτερ καὶ σώτειρα.

Μετὰ τὸν πολυέλαιον καὶ τὴν ἐκλογὴν·
Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐφροσύνως σήμερον
τὴν θείαν μνήμην
τῶν ἐνδόξων ἄγομεν
καὶ φαεσφόρων ἀθλητῶν,
τοῦ Ἰσιδώρου Εἰρήνης τε
καὶ Γεωργίου,
οὓς πόθῳ γεραίρομεν.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ἐκομίσθη λείψανα
γῆθεν μαρτύρων
καὶ ὁ νοῦς ἐξίσταται
δοκησισόφων ἐρωτῶν·
πῶς ἀνευρέθη ἐκ θαύματος
τάφος Ἀγίων
ἐν βάθει κρυπτόμενος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Θεοτόκε Δέσποινα,
ἀγνή Παρθένε,
χαρμοφρόνως ψάλλομεν
εὐαγγελίστριαν φωνὴν
τοῦ Ἀρχαγγέλου, τὴν λέγουσαν·
χαῖρε, Μαρία·
ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Ἀναβαθμοὶ τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον·

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον ·

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα.

(Μτθ. 23, 1-12· 23,29-36)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς τοῖς ὄχλοις καὶ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, λέγων· ἐπὶ τῆς Μωσέως καθέδρας ἐκάθισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. πάντα οὖν ὅσα ἐὰν εἴπωσιν ὑμῖν τηρεῖν, τηρεῖτε καὶ ποιεῖτε, κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε· λέγουσι γάρ, καὶ οὐ ποιοῦσι. δεσμεύουσι γὰρ φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα καὶ ἐπιτιθέασιν ἐπὶ τοὺς ὤμους τῶν ἀνθρώπων, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν οὐ θέλουσι κινήσαι αὐτά. πάντα δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν ποιοῦσι πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις. πλατύνουσι γὰρ τὰ φυλακτήρια αὐτῶν καὶ μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτῶν, φιλοῦσι δὲ τὴν πρωτοκλισίαν ἐν τοῖς δείπνοις καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ραββί ραββί. ὑμεῖς δὲ μὴ κληθῆτε ραββί· εἷς γὰρ ὑμῶν ἐστὶν ὁ διδάσκαλος, ὁ Χριστός· πάντες δὲ ὑμεῖς ἀδελφοί ἐστε. καὶ πατέρα μὴ καλέσητε ὑμῶν ἐπὶ τῆς γῆς· εἷς γὰρ ἐστὶν ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. μηδὲ κληθῆτε καθηγηταί· εἷς γὰρ ὑμῶν ἐστὶν ὁ καθηγητής, ὁ Χριστός. ὁ δὲ μείζων ὑμῶν ἔσται ὑμῶν διάκονος. ὅστις δὲ ὑψώσει ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, καὶ ὅστις ταπεινώσει ἑαυτὸν ὑψωθήσεται. Οὐαὶ δὲ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι οἰκοδομεῖτε τοὺς τάφους τῶν προφητῶν καὶ κοσμεῖτε τὰ μνημεῖα τῶν δικαίων, καὶ λέγετε· εἰ ἤμεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν, οὐκ ἂν ἤμεν κοινωνοὶ αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τῶν προφητῶν. ὥστε μαρτυρεῖτε ἑαυτοῖς ὅτι υἱοὶ ἐστε τῶν φονευσάντων τοὺς προφήτας. καὶ ὑμεῖς πληρώσατε τὸ μέτρον τῶν πατέρων ὑμῶν. ὅφεις, γεννήματα ἐχιδνῶν! πῶς

φύγητε ἀπὸ τῆς κρίσεως τῆς γενένης; διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω πρὸς ὑμᾶς προφήτας καὶ σοφοὺς καὶ γραμματεῖς, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτενεῖτε καὶ σταυρώσετε, καὶ ἐξ αὐτῶν μαστιγώσετε ἐν ταῖς συναγωγαῖς ὑμῶν καὶ διώξετε ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, ὅπως ἔλθῃ ἐφ' ὑμᾶς πᾶν αἷμα δίκαιον ἐκχυνόμενον ἐπὶ τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ αἵματος Ἀβελ τοῦ δικαίου ἕως τοῦ αἵματος Ζαχαρίου υἱοῦ Βαραχίου, ὃν ἐφονεύσατε μεταξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου. ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἥξει ταῦτα πάντα ἐπὶ τὴν γενεὰν ταύτην.

Ὁ Ν' ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τῶν ἀθληφόρων πρεσβείαις, ἐλεῆμον.
Καί νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, ἐλεῆμον.
Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἔλεός σου, καί κατὰ τό πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β'

Σήμερον ὁ θαυμαστός ἐν τοῖς Ἀγίοις Θεός
καὶ δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας
νέαν παράκλησιν ἡμῖν ἔδωκεν
ἐν καιρῷ ἀποστασίας,
τὰ χαριτόβρυτα λείψανα
τῶν τριῶν παραδόξως φανερωθέντων ἀθλητῶν,
Ἰσιδώρου Γεωργίου καὶ τῆς Εἰρήνης.
Διὸ καὶ ἡμεῖς εὐγνωμόνως
συστήσαντες ἑορτὴν μαρτυρικὴν
τῷ ἐνδοξαζομένῳ
ἐν ταῖς μνήμαῖς τῶν Ἀγίων φθεγγόμεθα·
ταῖς πρεσβείαις τῶν Ἀθλοφόρων, Φιλάνθρωπε,
δώρησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν
μετάνοιαν ὁλόκληρον καὶ φωτισμόν,
ὅπως πορευόμεθα κατὰ τὸ σὸν θέλημα.

Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου.

Ὁ κανών·
Οὐ ἡ ἀκροστοιχίς· «Ἰσιδώρῳ ἀντὶ δώρου τὸν ὕμνον κομίζω. Ἰω.»

Ἦχος πλ. δ΄

ᾠδὴ α΄. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

† **Ι**ερομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἰσίδωρε,
τὴν παρῴησίαν διττήν
ὥς ἱερεὺς ἔχων
καὶ ὥς μάρτυς ἐνδοξος
σὺν τοῖς παισὶ σου πρέσβευε
φωτισθῆναι ψυχὴν μου,
ὅπως ὑμνήσω, μακάριε,
βίον σου καὶ ἄθλους, οὓς ἤνεγκας.

Κέλας αὐγάζει τριφεγγὲς καὶ ἅγιον
τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ
ἐν τῇ σεπτῇ μνήμῃ
Ἰσιδώρου μάκαρος
καὶ Γεωργίου σώφρονος
τῆς σεμνῆς τε Εἰρήνης,
δι' οὗ ἡμεῖς ἐλλαμφθέντες νῦν
εὐμολπον ὠδὴν ἀναμέλπομεν.

† **Ι**ερωσύνης τὴν στολὴν ἐλάμπρυνας
κατακοσμήσας αὐτὴν
ταῖς ἀρεταῖς, πάτερ,
Παρακλήτου Πνεύματος·
μαρτυρικῶ δὲ αἵματι
τοῦ λευίτου ποδῆρη
ὥς ἐν πορφύρᾳ ἐφοίνιξας,
ὅτε τὸν Χριστὸν ὠμολόγησας.

Θεοτοκίον

Δυνάμεις Θεόνοι τε Ἀρχαί, Παντάνασσα,
τῶν Ἀρχαγγέλων πληθὺς,
τοῖς Σεραφεῖμ ἅμα,
Ἐξουσίαι, Ἄγγελοι,
Κυριοτήτων ὅμιλος,

Χερουβείμ δὲ τὰ θεῖα
Χριστῷ ἀπαύστως λατρεύουσι,
Ὅν ξενοπρεπῶς ἐσωμάτωσας.

Ῥδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ὡσπερ ἀλάβαστρον κλειστόν,
πεπληρωμένον ἐκ νάρδου
πιστικῆς καὶ βαρυτίμου ὅσά σου
κατεμύρισαν ἡμᾶς
καὶ Ἐκκλησίαν ἅπασαν,
ὅτε ἐκ τάφου μάρτυς
πάλαι αὐτὰ ἀνεκόμισαν.

Ῥανῖσι αἵματος Χριστοῦ,
ὧ ἱερούργεις ἀξίως
τὴν ψυχὴν σου ἀπεκάθηρας, πάτερ
καὶ προθύμως τῷ Χριστῷ
μαρτυρικῶς ἀνέδραμες,
αἷμα τὸ σὸν ὡς δῶρον
πόθω προσάξας, Ἰσίδωρε.

Ὡφθης, Ἰσίδωρε κλεινέ,
τῷ ἀπαιδεύτῳ χωρίτῃ,
συχνοτάταις μὲν ὁράσεσι, μάκαρ,
ἐνυπνίοις δὲ πολλοῖς
ἀποκαλύψας ἄριστα
τόπον, ἐν ᾧ σὸν σῶμα
χρόνοις τοῖς πάλαι κατέκειτο.

Θεοτοκίον

Ἄπαν τὸ γένος τῶν βροτῶν
καὶ τῶν ἀγγέλων τὸ στῖφος
σὲ ὑμνεῖ ὡς Ἐλισσάβετ προεῖπας,
ὅτι τέτοκας Χριστὸν
ἀπειρογάμως, Δέσποινα·
ὅθεν καὶ γὰρ σὺν τούτοις
μέλπω σέ, Μῆτερ, γηθόμενος.

Μετά τήν γ' ὥδην, κάθισμα·
Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τῇ ἱερότητι, μάκαρ, τῶν τρόπων σου
καὶ τῇ γλυκύτητι τῶν παραινέσεων
Ἀγαρηνῶν λαὸν πολὺν
μετέστρεψας εἰς τὴν πίστιν·
ὄθεν καὶ φθονήσας σέ
καὶ θεάρεστον ἔργον σου
πάλιν ὁ ἀρχέκακος
κατὰ σοῦ παρεκίνησεν
δεινὴν τῶν ἀλλοπίστων μανίαν,
ἧς νῦν τὴν σὴν πατρίδα ῥῦσαι.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ὅτε ἠνέφξαν οἱ Κρηῆτες τάφον σου,
ὅσα προέλεγες ἐν τοῖς ὁράμασι
καὶ ἐνυπνίοις τοῖς συχνοῖς
κατεῖδον, ἱερομάρτυς·
κάραν σου τὴν πάντιμον
ἐρῶμένην εἰς πόδας σου,
οὕτως καὶ τῶν τέκνων σου,
τῶν ἐνδόξων συνάθλων σου·
διὸ εὐδιακρίτως ἐγνώσθη
σκῆνος καὶ τόπος μαρτυρίου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Τὴν χαριστήριον ὥδην σοι μέλπομεν,
ὅτι, Παντάνασσα, ἡμᾶς διέσωσας
τῶν τοῦ Βελίαρ πειρασμῶν
καὶ πάλιν ταῖς σαῖς πρεσβεΐαις,
ἄνωθεν τὴν σκέπην σου
ἐφ' ἡμᾶς ἐφαπλώσασα,
χάριτι πληρώσασα
τὰς ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σε.
Διὸ οἱ λυτρωθέντες βοῶμεν·
χαῖρε, κόσμου ἡ σωτηρία.

Ὡδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς.

Ηίκης κλεινῆς τρόπαιον
πέλει ἀγχόνῃ σου
κατ' ἐχθρῶν σου,
ἅγιε Ἰσίδωρε, ὀξυτενῆς
μάχαιρα ὁμοῦ
τῶν παιδομαρτύρων
τὰς κάρας σφοδρῶς ἢ τμήσασα,
δι' ἧς ταχέως φθάσας
τὸν Θεὸν σὺν τοῖς τέκνοις
ἰκετεύεις ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Τέκνα, ἰδοῦ, ἔλεγες,
ἃ σὺ μοι ἔδωκας,
ὁ Θεός μου,
γένοιτο σὸν θῆλημα
καὶ τὰς ψυχὰς δέξαι πατρικῶς,
ὅτε ἐμαρτύρεις
Χριστοῦ τὸ ἅγιον ὄνομα.
Ἰδοῦ, Χριστὸς ἀντέφη,
ὁ Παράδεισος, μάκαρ·
ἐν χαρᾷ τοῦ Κυρίου εἰσέλθετε.

†ερωστὶ ὅλον τὸν βίον σου ἔζησας
ἱερέως χάριν, ἱερόαθλε,
ὥς ἱερεὺς ἄνωθεν λαβὼν
καὶ ὥς ἱερεῖον
προσθήχθης ἐν τῇ ἀθλήσει σου·
διὸ νῦν γηθοσύνης
ἱερὰν ἐορτήν σου
ἀννυνοῦμεν συμφώνως, Ἰσίδωρε.

Θεοτοκίον

Δώρα, Σεμνή, ἤνεγκαν
Μάγοι τῷ Τόκῳ σου
καὶ οἰκεῖα αἵματα οἱ μάρτυρες,

ὄσιακὸς πάντιμος χορὸς
ὀχετοὺς δακρύων
ἰδρῶτας τε καὶ παλαίσματα·
ἐγὼ δὲ τί προσοίσω
τῷ Θεῷ μου ὁ τάλας;
ὅθεν κράζω σοι·
Μῆτερ, βοήθει μοι.

Ῥδὴ ἐ'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ὡσπερ ἄνθη εὐώδη
ἐκ τῆς γῆς συνέλεξαν οἱ Κρηῖτες, ἅγιε,
τὰ σεπτὰ ὁστά σου
καὶ μυρόρραντα μύρω τοῦ Πνεύματος.
Ταῦτα προσκυνοῦμεν
πανευλαβῶς καὶ ἀπαντλοῦμεν
ἐξ αὐτῶν ἱαμάτων τὰ νάματα.

Ῥοῦς ἐνδόξων αἱμάτων
τὴν Κρήτην ἡγίασεν, τῶν δέκα πάλαι μεν,
νῦν δὲ Ἰσιδώρου,
Γεωργίου, Εἰρήνης μαρτύρων σου.
Αὐτῶν τῶν ἀγίων
καὶ πάντων τῆς μεγαλονήσου
ταῖς λιταῖς ὁ Θεός με ἐλέησον.

Ὀλβιόδωρε μάρτυς,
σφαλμάτων τὸν χεῖμαρρόν καὶ μέγα πέλαγος
τῶν ἀμπλακημάτων
ἀποξήρανον τάχει ἰκέτου σου,
ὅτι ἔχεις χάριν
ὥς ἱερεὺς καὶ τοῦ δεσμεύειν
καὶ τοῦ λύειν, Ἰσίδωρε πάντιμε.

Θεοτοκίον

Ὑπὲρ μέλι ἡδύνει
τὸ στόμα καὶ λάρυγγα ἢ κλῆσις, Δέσποινα,
τοῦ ὀνόματός σου

καὶ εἰς ὄμματα φέρει τὰ δάκρυα·
διὸ καὶ ἐκάστην,
χαῖρε, βοῶ, εὐλογημένη
Θεοτόκε, πηγὴ κατανύξεως.

Ῥδὴ στί. Ἰλάσθητί μοι, Σωτήρ.

Τὴν θήκην σέβω ὁστών,
ὡς δώρημα ἀλεξίκακον
καὶ ὡς κρουνῶ ἀγαθῶν
ὁ τάλας προσέρχομαι,
βοῶν· κάμοι ἄντλησον
σωτηρίας ὕδωρ,
θεοφόρε, τὸ παμπόθητον.
Ὀμαίμονας ἀθλητὰς
ἐν πίστει τε τοὺς ὁμόφρονας
παγχαρμοσύνως τιμῶ,
τὸν μέγαν Ἰσίδωρον,
Εἰρήνην, Γεώργιον,
ὦν λιταῖς, Χριστέ μου,
σωτηρίας τρίβον εὕθυνον.

Παὸν προθύμως σεπτὸν
ἀνήγειρας τῇ πατρίδι σου
τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς,
ἐν ᾧ ἐθεράπευσας
Θεὸν καὶ ἐβάπτισας
τῶν ἀπίστων πλῆθος
καὶ πλησίον ἐμαρτύρησας.

Θεοτοκίον

Υλῶδες ὄρος, Ἀγνή,
χρυσοῦν δὲ θυμιατήριον,
νεφέλην σὲ φωτεινήν,
πύλην ἀδιόδευτον,
ὡς ῥάβδον βλαστήσασαν,
ὑετὸν ἐν πόκῳ
οἱ προφῆται προεμήνυσαν.

Κοντάκιον· Ἦχος α΄. Ὁ μήτραν παρθενικὴν.

Χορείαν μαρτυρικὴν τῆς Τριάδος ἰσάριθμον,
τὴν δείξασαν θαυμαστῶς
ἐπ' ἀλλήλοις ὁράσεσι
τὸν τόπον ἐν ᾧ
ἔκειντο κρυπτῶς τὰ σκήνη αὐτῶν·
τὸν Ἰσιδωρον, τὴν Εἰρήνην καὶ Γεώργιον
μεγαλύνωμεν εὐλαβῶς νῦν κραυγάζοντες·
Τριάς χαῖρε πάντιμε.

Ὁ Οἶκος· Τῇ Γαλιλαίᾳ τῶν ἐθνῶν.

Φωταγωγοῦντες τῶν ψυχῶν τὸ ἐκ παθῶν σκότος
διὰ τριφεγγοῦς λύχνου κατίδωμεν ἐν Κρήτῃ
τὸ ξένον θαῦμα, ἀδελφοί·
πῶς ἀνεκομίσθη θαυμαστῶς γῆθεν ὅσα ταφέντων βάδιστα,
μάλιστα δὲ καὶ βρύοντα χάριτι Πνεύματος εὐωδίαν
καὶ ἰάσεων χειμάρρους τοῖς πόθῳ αὐτὰ νῦν προσκυνοῦσιν;
Διὸ εὐλαβικῶς ἡμεῖς δεῦτε κλίνωμεν τὸ γόνυ
τοῖς σεπτοῖς τούτοις λειψάνοις, κράζοντες πιστῶς
Εἰρήνῃ καὶ Γεωργίῳ καὶ Ἰσιδώρῳ·
Τριάς χαῖρε πάντιμε.

Συναξάριον·

Τῇ ιθ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νέου ἱερο-
μάρτυρος Ἰσιδώρου τοῦ θαυματουργοῦ καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ,
Γεωργίου καὶ Εἰρήνης τῶν παιδομαρτύρων, τῶν ἐν Κρήτῃ
ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν σφαγιασθέντων, ἡμῖν δὲ παραδόξως δι'
ὁράσεων καὶ ἐνυπνίων φανερωθέντων.

Στίχοι·

Εν οἴκῳ Θεοῦ καὶ αὐλαῖς οὐρανίαις
τάνῃν εὐλογεῖ οἶκος τοῦ Ἰσιδώρου.

Εἰς τὸν ἅγιον Ἰσιδωρον·
Ὡς δῶρον Θεοῦ φερωνύμου ὁστέα
ἐδόθη ἡμῖν μάρτυρος Ἰσιδώρου.

Εἰς τὸν παιδομάρτυρα Γεώργιον·
Ἐν γῇ ἀγαθῇ γεωργήσας, Χριστέ μου,
Γεώργιον νῦν ὡς μεστὸν στάχυν κόπτεις.

Εἰς τὴν καλλιμάρτυρα Εἰρήνην·
Κλαδίῳ κοσμεῖς εἰρηναίας ἐλαίας,
Εἰρήνης Θεέ, κόρης Εἰρήνης κάραν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, δώρησαι
εἰρήνην τελείαν καὶ τὴν καλὴν γεωργίαν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.
Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Μωρὰ ἐξελέξατο καὶ τὰ μὴ ὄντα,
ἵνα αἰσχύνη Θεὸς
τῶν σοφῶν γλωσσαλγίας
καὶ τὰς κομπῶδεις ὑπερηφάνων φωνάς·
διὸ ἀγραύλῳ ἐφάνη Ἰσίδωρος,
ὡς τῶν ἀγγέλων πληθὺς
ἐν τῇ γεννήσει Χριστοῦ.

Πομὴν καὶ τὸ ποίμνιον Χριστοῦ ἡγάπας
οὐχ ὡς βοσκὸς μισθωτός·
διὸ παῖδες τῆς Ἄγαρ
σὲ τὸν ποιμένα χριστεπωνύμου λαοῦ
ἐν τῇ ἀγχόνῃ ὠδήγησαν, ἅγιε,
ἐπὶ σφαγὴν δὲ φρικτὴν
τὰ σὰ τεκνία ὁμοῦ.

Ολόκληρον, ἅγιε, σαυτὸν καὶ παῖδας
νεοδαλεῖς τῷ Θεῷ
καθιέρωσας πάλαι·
ὅθεν ἀστέρα σὺν δορυφόροις λαμπροῖς
σὲ καδορῶμεν, Ἰσίδωρε πάμφωτε,
τοῦ Παρακλήτου φωτὶ
λελαμπρυσμένον φαιδρῶς.

Θεοτοχίον

Παὸς Θεοῦ ἔμψυχος Χριστὸν ἐν μέσῳ
φέρουσα πέλεις, Ἀγνή·
διὰ τοῦτο σηκόν
σου τῆς Ζωοδόχου καὶ Ζωηρῥύτου Πηγῆς
ὁ ἐν ἁγίοις Ἰσιδῶρος ἔκτισεν,
χαῖρε, φωνήσας, κρουνὲ
τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ῥδὴ ἡ· Ἑπταπλασίως κάμινον.

Καλλιτεκνίας στέμματι
τὸν σὸν βίον ἐκόσμησε
θεία σωφροσύνη,
ἣν ἐφίλεις, ἅγιε·
καὶ γὰρ τὰ τεκνία σου
κύκλῳ τραπέζης, μάκαρ, τῆς σῆς
ὥς νέα φυτὰ τῶν ἐλαιῶν ἀνεφάνη.
Σὺν τούτοις τῷ Κυρίῳ
καδικέτευε, μάρτυς,
δοθῆναι σωφροσύνην
τοῖς πόθῳ σὲ τιμῶσιν.

Ὁμωνυμίας ἔτυχες
Ἰσιδώρῳ τῷ μάρτυρι
καὶ τοῦ Πηλουσίου
σοφωτάτῳ γέροντι·
διόπερ ἐζήλωσας
τὰς ἀριστείας τούτων, σοφέ,
ὥς μάρτυς Χριστοῦ καὶ ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου
καὶ τρίτος ἀνεδείχθης
τὴν αὐτὴν κλῆσιν ἔχων
καὶ θρόνῳ Τριάδος
σὺν τούτοις παρεδρεύων.

Μίαν Τριάδα σέβομεν
ἐνιαίαν, ἀχώριστον,
ἐν τρισὶ προσώποις,

τὴν στερέῳς θαρσύνασαν
ἰσάριθμον σύνταγμα
ἐν τῇ ἀθλήσει πάλαι αὐτοῦ,
Πατέρα Υἱὸν καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα,
ἣν παῖδες εὐλογοῦμεν,
ἱερεῖς ἀνυμνοῦμεν,
λαοὶ ὑπερυψοῦμεν
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

†κετηρίαν κλάδον σοι
οὐ προσφέρω, ἀλλ' ἔπεσι
νῦν ἱλαστηρίοις,
Θεοτόκε, χρώμενος
θερμὴν σου ἀντίληψιν
καὶ προστασίαν, Μῆτερ, αἰτῶ·
διὸ εὐπειθῶς καὶ υἱκῶς ἀνακράζω·
μὴ, Μῆτερ, ἐπιλάθου
συγγενείας τὴν σχέσιν,
ἣν ἔχομεν ὡς δοῦλοι
Υἱοῦ τε καὶ Θεοῦ σου.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ζωῆς τῆς αἰωνίου ἐν τῇ Ἐδῇ
καὶ ἀλήκτου χαρᾶς ἀπολαύετε,
ὅτι Χριστὸν
ἐμπροσθεν ἀνθρώπων μαρτυρικῶς
πάλαι ὡμολογήσατε,
μάρτυρες Κυρίου θεοφιλεῖς.
Διὸ νῦν παρεστῶτες
τῷ θρόνῳ τῆς Τριάδος
ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύσατε.

Ⲙκύμοροι ὡς ἄρνες ἐνιαυτοῦ
ἐλογίσθητε, ἅγιοι μάρτυρες,
ἀλλὰ φωνὴν
ἄνωθεν ἠκούσατε ἐκ Θεοῦ·

νῦν τὰ παιδία ἄφετε
ἔρχεσθαι πλησίον μου σὺν πατρί,
τῷ θείῳ Ἰσιδώρῳ·
διὸ ὑμῶν τὴν μνήμην
πανευφροσύνως ἐορτάζομεν.

† **Ι**σίδωρον τὸν μύστην καὶ ἀθλητὴν
σὺν παιδί, Γεωργίῳ Εἰρήνῃ τε,
Σῶτερ Χριστέ,
ἤνεσα ὁ τάλας χρεωστικῶς·
εἰ ἀδοκίμως ἔπραξα,
δοῦλον σου σπλαγχνίσθητι εὐμενῶς·
ὁ πόθος ὑμνωδίας
μαρτύρων καὶ δικαίων
ἐμοὶ γραφίδα προεχείρισεν.

Θεοτοκίον

† **Ω**ραίῳ παρὰ πάντα υἱοὺς βροτῶν
καὶ δομήτορι πάσης τῆς κτίσεως,
Μῆτερ ἀγνή,
πρέσβευε, ὦ ἔτεκες μητρικῶς,
ὑπὲρ τῶν θείῳ πόθῳ σοι
μέλη προσφερόντων θεοτερπῆ,
τυχεῖν τῆς συμπαθείας
ἐν ὥρᾳ καὶ ἡμέρᾳ
τῆς αἰωνίου κατακρίσεως.

Ἐξαποστειλάρια·

† **Ἦ**χος γ'. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Καλλιφεγγῶς αὐγάζει
ὁ τριλαμπῆς ἀστερισμὸς
τῶν ὁμαιμόνων μαρτύρων
τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ,
ἀνευφημούσαν τὴν μνήμην
τοῦ Ἰσιδώρου καὶ παιδων.

Ἕτερον

Ἀσματικῶς τιμῶμεν
τὴν ἀνακόμισιν ἐκ γῆς
τῶν μυριπνόων λειψάνων
καὶ θήκην σέβομεν ὁστῶν
τῶν ἀθλητῶν Ἰσιδώρου,
Εἰρήνης καὶ Γεωργίου.

Θεοτοκίον

Ἰκετικῶς κραυγάζω,
Παρθενομῆτορ Μαριάμ,
τὴν σκοτισθείσαν ψυχὴν μου
διὰ ἔσμοῦ ἁμαρτιῶν,
σὺ τηλαυγῶς φώτισόν μου,
σαῖς φωταυγέσιν πρεσβεΐαις.

Εἰς τοὺς αἶνους·

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Ἰσίδωρον ἔνδοξον, πιστοί,
τὸν κλεινὸν Γεώργιον
καὶ τὴν Εἰρήνην τὴν πάνσεμνον
ὠδαῖς τιμήσωμεν
καὶ τοὺς ἄθλους τούτων
χαρμοσύνως μέλψωμεν,
ἐκ λύχνου τριλαμποῦς δὲ φωτίσωμεν
ψυχῶν τὸ ἔρεβος
παμφαέσι θαυμαστῶν βολαῖς,
αὐγαζούσαις
Ἐκκλησίαν σήμερον.

Ἡ εόφυτα δένδρα ἐλαιῶν
κύκλω τῆς τραπέζης σου
τὰ σὰ τεκνία ἐδείχθησαν·
ἰδοὺ, Ἰσίδωρε,
τὸν σὸν οἶκον οὕτως
ὁ Θεὸς ἡυλόγησεν

καὶ πάλιν ἐν ἀδλήσει ἡρίστευσαν·
διὸ καὶ ἔσχηκας
δορυφόρους ἐν Ἑδὲμ αὐτά,
ἐμπροσθέν σου
καὶ ὀπίσω σπεύδοντα.

Πελάζων Παντάνακτι δισσῶς,
αἰνετὲ Ἰσίδωρε,
ὥς ἱερεὺς ἐννομώτατος
καὶ μάρτυς ὄλβιος
σὺν τοῖς τέκνοις, μάκαρ,
καὶ καλοῖς συνάθλοις σου,
Εἰρήνην τῇ σεμνῇ Γεωργίῳ τε,
Χριστῷ ἰκέτευε
δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν
τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μυρίπνοα λείψανα ὑμῶν
ὥσπερ ῥόδα εὖοσμα
καὶ τοῦ ἀγροῦ κρίνα κρόκεά
ποτε συνέλεξαν
ἐκ τοῦ τόπου Κρηῆτες,
ὄν χωρίτη, ἅγιοι,
καθ' ἥπαρ θαυμαστῶς ὑπεδείξατε.
Αὐτῶν οὖν σήμερον
τὴν ἐκ τάφου ἀνακόμισιν
ἀννυνοῦμεν,
ἡμᾶς δὲ γεραίρομεν.

Δόξα. ᾠχος πλ. α'.

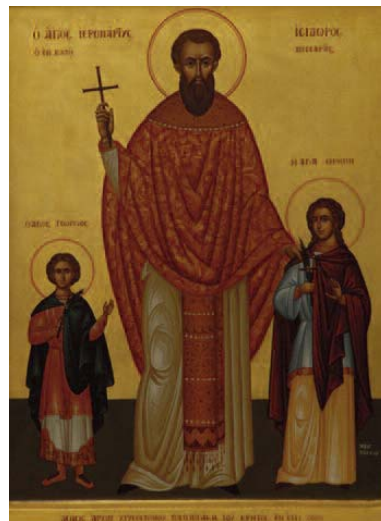
Λύχνος τριφεγγῆς
ἐπὶ λυχνίαν ἐτέθη
τῇ θαυμαστῇ φανερώσει
χαριτοβρύτων λειψάνων,
τῶν ὁμαιμόνων ἀδλητῶν καὶ συγγενῶν ἐν τῇ πίστει.
Δεῦτε οὖν, ἀδελφοί,
προσκυνήσωμεν ὅστ' ἂν
ὁσμῆς ἀγροῦ πλήρη
καὶ ὡς ἐκ λειμῶνος μυστικοῦ συλλέξωμεν

τὰς χάριτας ἕκαστος
κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ χρείαν·
οἱ ἐνδεεῖς ἀρετῶν
τὰς θείας δόσεις δρέψωμεν
ἐκ τοῦ φερωνύμου Ἰσιδώρου·
οἱ ἐν δειλία καὶ φόβῳ,
τὴν πνευματικὴν ἀνδρείαν
ἐκ τοῦ γενναιόφρονος Γεωργίου
καὶ οἱ ἐν θλίψεσι καὶ ταραχαῖς
τὴν πολυπόθητον Εἰρήνην
ἐκ τῆς καλλιπαρθένου ἀθληφόρου.
Καὶ πάντες ὁμοῦ βοήσωμεν τὴν φωνὴν·
αἰνούμενε ἐν τοῖς ἁγίοις σου, Κύριε,
αὐτῶν πρεσβείαις δώρησαι τοῖς σοῖς δούλοις
ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμόηχον.
Μακαρίζομέν σε...

Δοξολογία μεγάλη.

Δίδεται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ τυπικὰ καὶ οἱ μακαρισμοί. Ἐκ τοῦ κανόνος, ὧδαί γ' καὶ στ' τῶν Ἀγίων.

Ἀπόστολος·

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στίχ. Εἰσάκουσον ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς μου.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα
(10, 10-18· 2, 9-18)

Ἀδελφοί, τῷ θελήματι τοῦ Θεοῦ ἡγιασμένοι ἐσμέν διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐφάπαξ. Καὶ πᾶς μὲν ἱερεὺς ἔστηκε καθ' ἡμέραν λειτουργῶν καὶ τὰς αὐτὰς πολλάκις προσφέρων θυσίας, αἵτινες οὐδέποτε δύνανται περιελεῖν ἁμαρτίας· αὐτὸς δὲ μίαν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν προσενέγκας θυσίαν εἰς τὸ διηνεκὲς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, τὸ λοιπὸν ἐκδεχόμενος ἕως τεθῶσιν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν αὐτοῦ. μιᾷ γὰρ προσφορᾷ τετελείωκεν εἰς τὸ διηνεκὲς τοὺς ἁγιαζομένους. Μαρτυρεῖ δὲ ἡμῖν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· μετὰ γὰρ τὸ προειρηκέναι, αὕτη ἡ διαθήκη ἣν διαθήσομαι πρὸς αὐτοὺς μετὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, λέγει Κύριος· διδοὺς νόμους μου ἐπὶ καρδίας αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῶν διανοιῶν αὐτῶν ἐπιγράψω αὐτούς, καὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἀνομιῶν αὐτῶν οὐ μὴ μνησθῶ ἔτι. ὅπου δὲ ἄφεσις τούτων, οὐκέτι προσφορὰ περὶ ἁμαρτίας. Τὸν δὲ βραχύ τι παρ' ἀγγέλους ἡλαττωμένον βλέπομεν Ἰησοῦν διὰ τὸ πάθημα τοῦ θανάτου δόξη καὶ τιμῇ ἐστεφανωμένον, ὅπως χάριτι Θεοῦ ὑπὲρ παντὸς γεύσῃται θανάτου. ἔπρεπε γὰρ αὐτῷ, δι' ὃν τὰ πάντα καὶ δι' οὗ τὰ πάντα, πολλοὺς υἱοὺς εἰς δόξαν ἀγαγόντα, τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελειῶσαι. ὃ τε γὰρ ἁγιάζων καὶ οἱ ἁγιαζόμενοι ἐξ ἐνὸς πάντες· δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς αὐτοὺς καλεῖν, λέγων· ἀπαγγελῶ τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε· καὶ πάλιν· ἐγὼ ἔσομαι πεποιθὼς ἐπ' αὐτῷ· καὶ πάλιν· ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός. ἐπεὶ οὖν τὰ παιδιά

κεκοινώνηκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ' ἔστι τὸν διάβολον, καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους, ὅσοι φόβῳ θανάτου διὰ παντὸς τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας. οὐ γὰρ δήπου ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραὰμ ἐπιλαμβάνεται. ὅθεν ὤφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται καὶ πιστὸς ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸ ἰλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ. ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτὸς πειρασθεῖς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι.

Ἀλληλούϊα. ᾠδὴ δ'.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Εὐαγγέλιον·

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἀγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα.

(Μτθ. 18, 18-22. 19,1-2. 19,13-15)

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν...

(Ζήτει αὐτό τῇ Τρίτῃ τῆς θ' ἑβδομάδος τοῦ Ματθαίου)

Στίχοι·

Ἰσίδωρε δώρησαι τὰς θείας δόσεις
κάμοι Ἰωάννη τῷ πλέξαντ' ὕμνους.

Καὶ δόκιμον δεῖξαί με ὁ ἐν ἀθλήσει
χρυσὸς ὥσπερ δόκιμος λάμψας ἐν πᾶσι.

Σὴν χάριν δὸς Χερουβεὶμ ἀγγελωνύμῳ
ἐμὲ τῷ προτρέψαντι μέλη ὑφάναι.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, τό· Κύριε εἰσάκουσον
καὶ τό· Θεὸς Κύριος μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ. Εἶτα·

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ.

Χαριτοβρύτοις τῶν ἀγίων λειψάνοις
ἱερομάρτυρος κλεινοῦ Ἰσιδώρου
καὶ Γεωργίου μάκαρος, Εἰρήνης σεμνῆς
δεῦτε προσπελάσωμεν
εὐλαβῶς προσκυνοῦντες,
χάριν τε καὶ ἔλεος ἐξ αὐτῶν ἐκζητοῦντες
καὶ ἐν κινδύνοις θείαν ἀρωγὴν,
ἵνα βοῶμεν· τριάς χαῖρε πάντιμε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τῆς παναγίας ὑπερθέου Τριάδος
τῇ ἰσαρίθμῳ παρατάξει μαρτύρων
ἱκετικῶς νῦν σπεύσωμεν βοῶντες φωνήν·
Ἄγιοι, πρεσβεύσατε τοῖς πιστοῖς δωρηθῆναι
ἡθους τὴν εὐστάθειαν, τὴν βαθεῖαν εἰρήνην
καὶ γεωργίαν τὴν πνευματικὴν,
ἵνα τιμῶμεν ὑμᾶς, τριάς πάντιμε.

Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον ὅμοιον. Οὐ σιωπήσομεν...

Εἶτα, ὁ Ν' ψαλμός καὶ ὁ κανὼν, οὔ ἢ ἀκροστοιχίς·
«Ἰσίδωρε βοήθει μοι ἱκετηρίως κράζω. Ἰω.»

Ἦχος πλ. δ' Ὡδὴ α'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἰσίδωρε, κράζω βοήθει μοι
καὶ ἱκετηρίως
ἀναπέμπω σμικρὰν ὥδην,
ὅπως μὲ λυτρώσης, μυστολέκτα,
ἐκ τῶν παθῶν καὶ δεινῶν, ἐν οἷς πέπτωκα.

Στυγνάζω τὴν ὄψιν καὶ κατηφῶ
ἐκ τῆς ψυχολέθρου
ῥαθυμίας· διὸ βοῶ·
τὴν παραμυθίαν δώρησαί μοι
καὶ ψυχικὴν εὐρωστίαν, Ἰσίδωρε.

Δόξα.

Ἰάσεων χεῖμα ῥῶν κρουνηδὸν
τὸ σεπτὸν σου σκῆνος
ἀναβρύει ξενοπρεπῶς·
διὸ εὐλαβῶς αὐτῷ προσπίπτω
καὶ ἁρωγὴν σου αἰτοῦμαι, Ἰσίδωρε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δυνάμεων, Θρόνων καὶ Χερουβεὶμ,
Σεραφεὶμ, Ἀγγέλων,
Ἀρχαγγέλων, Ἐξουσιῶν,
τῶν Κυριοτήτων καὶ Ἀρχῶν τε
τιμιωτέραν Ἀγνὴν μεγαλύνομεν.

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

ᾠτὴν τῆς ψυχῆς μου
καὶ τὴν δεινὴν κάκωσιν
τῇ θαυματουργῷ σου πρεσβείᾳ
τάχα θεράπευσον,
ὅτι πελάζεις δισσως
ὡς ἱερεὺς καὶ ὡς μάρτυς
τῷ Χριστῷ, μακάριε
πάτερ Ἰσίδωρε.

Ῥυπαρίαν παθῶν μου
καὶ λογισμῶν βλάσφημον
μὲ καταποντίζει εἰς λάκκον
πάλιν κολάσεως·
διὸ τὴν χειρὰ τὴν σὴν
ὥς συμπαθῆς ἔκτεινόν μοι
καὶ εἰς φῶς ἀνάγαγε,
μάρτυς, ἰκέτην σου.

Δόξα.

Εἰρηναία σου κλῆσις,
νύμφη Χριστοῦ πάνσεμνε,
ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μηνύει
τὸν πολυπόδητον
τοῦ Παρακλήτου καρπὸν
κατὰ τὸν Παῦλον, εἰρήνην,
ἣν ποθῶ δοθῆναί μοι,
μάρτυς, πρεσβείαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Βιοτεύων ἀσώτως
τὰς ἐντολάς, Δέσποινα,
τοῦ Εὐαγγελίου ὁ τάλας
πάσας ἠγνόησα·
διὸ λιτάς σου αἰτῶ
τὰς μητρικὰς πρὸς Υἱόν σου
τοῦ λοιποῦ πορεύεσθαι
τρίβον σωτήριον.

Διάσωσον,
ἱερομάρτυς Ἰσίδωρε σὺν τοῖς τέκνοις,
τοὺς ἐν πίστει ὑμῖν προστρέχοντας, ἅγιε,
ἀπὸ παντοίων
κινδύνων καὶ νοσημάτων.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ...

Αἵτησις ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ τὸ κάθισμα·

Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμή.

Μαρτύρων Χριστοῦ
τρισάριθμον παράταξιν,
τῆς Κρήτης βλαστοὺς
ἐνθέως μακαρίζομεν,
ἐξ αὐτῶν αἰτούμενοι
ταχινὴν ἀντίληψιν, κράζοντες·
μὴ ἐπιλάθου, πάντιμε τριάς,
τῶν πίστει καὶ πόθῳ γεραιρόντων σε.

Ὦδὴ δ΄. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Οικοφθόρως ἐβίωσα
καὶ περιουσίαν μου ἔδαπάνησα·
διὸ ἔλεος προσέρχομαι
ἐκζητῆσαι, μάρτυς, εἰς τὸν οἶκόν σου.

Ἡδυπάθειαν σώματος
καὶ ψυχῆς, Ἰσίδωρε, τὸ ἀκόλαστον
νῦν χαλίνωσον ἱκέτου σου,
ταῖς ἡγίαις θείων χαρισμάτων σου.

Δόξα.

Θεοσέπτορ Ἰσίδωρε,
μετὰ τῶν τεκνίων σου Χριστῷ πρέσβευε
τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν,
πάντων τῶν ὑμνούντων τὰ σὰ θαύματα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐξεφαίδρυνας ἄνθρωπον
τῇ σεπτῇ γεννήσει σου, ἀπειρόγαμε,

ἀλλ' ὡς ἄσωτος ἐρρύπωσα
τῆς ψυχῆς στολήν τὴν Θεοῦφαντον.

Ῥδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἰσχυσον, ψυχή,
ταῖς λιταῖς ἱερομάρτυρος
καὶ ταῖς πρεσβείαις παιδῶν Θεοφιλῶν
καὶ ἀγωνίζου πλουτοῦσα
τούτους ὡς πάτρωνας.

Μύρον κενωθὲν
ἐκ ταμείων Θείου Πνεύματος
ὅστ' ἀκάλυψέ σου κροκοβαφῇ·
ὅθεν ὁσμῆς εὐωδίας
ψυχὴν μου πλήρωσον.

Δόξα.

Ὁλβιόν ἐστι
τὸ οἰκεῖν ὁμοῦ, ὡς ἔλεγεν
προφητάναξ πάλαι, τοὺς ἀδελφούς,
ἐξ ὧν δοθῆναί μοι πνεῦμα
αἰτῶ φιλάδελφον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἰασαι πληγὰς
τῆς ψυχῆς ἐκ παραβάσεως
καὶ παθημάτων ἔλκη τὰ ἀλγεινὰ
τῇ μητρικῇ σου φροντίδι
χρωμένη, Δέσποινα.

Ῥδὴ στ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον.

Ἰάσεων κρουνηδὸν τὰ νάματα
ἢ σορὸς τῶν ἀθλητῶν ἀναβλύζει·
ὅθεν πιστοὶ
τῶν σωμάτων τὰ ἄλγη
καὶ τὰ νοσήματα λούσωμεν ἅπαντες,
νευρώσεις δὲ τὰς ψυχικὰς
τῇ ῥοῇ τῶν θαυμάτων ἐκπλύνωμεν.

Κυμάτων βιοτικῶν τὸν κλύδωνα
καὶ τὴν θύελλαν παθῶν ἀκαθάρτων
νῦν, ἀθληταὶ,
κατευνάσατε τάχει
ταῖς θερμοτάταις πρεσβείαις πρὸς Κύριον,
Ἰσίδωρε θαυματουργέ
καὶ Εἰρήνῃ σεμνῇ καὶ Γεώργιε.

Δόξα.

Ερχόμενοι λογισμοὶ μὲ ῥίπτουσιν
εἰς τὸ βάραθρον δεινῆς ἀπωλείας,
ὅπου ἐκεῖ
ὁ ἀκοίμητος σκώληξ
καὶ ὁ τριγμὸς τῶν ὀδόντων φοβίζει με·
διὸ καὶ ἡχηρῶς βοῶ·
ἐπιθέσεις ἐχθροῦ διασκέδασον.

Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον.

Τὸν μόνον ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀμήτορα
καὶ ἀπάτορα ἐκ σοῦ Θεὸν Λόγον,
Μῆτερ ἀγνὴ Παναγία, δυσώπει
τῇ μητρικῇ νῦν χρωμένη πρεσβεΐα σου
πρὸς Κύριόν σου καὶ Υἱόν
ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν τιμώντων σε.
Διάσωσον,
ἱερομάρτυς Ἰσίδωρε σὺν τοῖς τέκνοις,
τοὺς ἐν πίστει ὑμῖν προστρέχοντας, ἅγιε,
ἀπὸ παντοίων
κινδύνων καὶ νοσημάτων.

Ἀχραντε, ἡ διὰ λόγου...

Αἵτησις ὑπὸ τοῦ ἱερέως καὶ κοντάκιον·
Ἦχος β΄. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.
Παραδόξῳ τρόπῳ ἐκ τῆς γῆς ἀνεφάνησαν

Ἰσιδώρου καὶ τοῦ Γεωργίου Εἰρήνης τε
εὐωδίας τῆς πνευματικῆς τὰ ἔμπλεα ὁστά·
διὸ ἔσπευσα ὁ ἐνδεὴς
εἰς τὴν προσκύνησιν αὐτῶν,
ἐκβοῶν πρὸς τοὺς μάρτυρας·
ῥάνατε παναγίου
τοῦ Πνεύματος εὐωδίαν
εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ταπεινῶς
ὑμῶν μέλποντος τὰ θαύματα.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ δ' ἤχου καὶ προκείμενον·

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.
Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν
ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον·

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκάν.
Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· προσέχετε ἀπὸ τῶν
ἀνθρώπων.
(Ζήτηι αὐτὸ εἰς τὴν Τρίτην τῆς ιβ' ἑβδομάδος τοῦ Λουκᾶ - Λκ. 21, 12-19).

Δόξα.

Ταῖς τῶν ἀθληφόρων πρεσβείαις, ἐλεῆμον.

Καί νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, ἐλεῆμον.

Στίχ.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἔλεός σου, καί κατὰ τό πλῆθος τῶν
οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἐγραφεν ὁ κάλαμος
τοῦ προφητάννακτος πάλαι·
τῶν δικαίων λείψανα
διασώζει Κύριος ἀδιάφθορα·

τούτου ἄρτι ἢ πρόρρησις
ἐπὶ ἀθληφόρους
ἐπληρώθη ἐμφανέστατα,
ὅτε ἐκόμισαν
ἐκ σκιᾶς τοῦ τάφου σκηνώματα
κλεινοῦ ἱερομάρτυρος
καὶ παιδομαρτύρων, ἃ σέβομεν.
Ταῦτα προσκυνοῦμεν,
δεχόμενοι χαρίτων πλησμονήν
οἱ εὐλαβῶς ἀνακράζοντες·
χαῖρε, τριάς πάντιμε.

Ἐὖσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἦ χάρις τοῦ Παρακλήτου
πρὸ τῆς ὁμολογίας
καθαρωτάταις ψυχαῖς
ἐσκήνωσε μαρτύρων
Εἰρήνης, Ἰσιδώρου,
Γεωργίου τοῦ μάκαρος·
διὸ τὰ σκήνη αὐτῶν
ἡμᾶς νῦν εὐλογοῦσιν.

Ῥωμαλέα σου γνώμη
καὶ σταυροῦ τῇ δυνάμει
Ἀγαρηνῶν τὰς βουλάς
ἐσκέδαζες, τρισμάκαρ·
διὸ καὶ διαδέσεις
ἀρχεκάκου διάλυσον,
ἵνα καὶ γὰρ ἐκβοῶ·
ἡ δόξα τῷ Κυρίῳ.

Δόξα.

Ἰσχὺν καὶ προστασίαν
ἐναντίον δαιμόνων
καὶ λογισμῶν τοῦ ἐχθροῦ

ἡ τριάς παρέχει
ἐνδόξων ἀθληφόρων
τοῖς βοῶσι καὶ ψάλλουσι·
χαῖρε μαρτύρων Χριστοῦ
τριάς ἡ πανολβία.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ωδικῶς σέ, Παρθέने,
ὁ πανάθλιος παῖς σου
πῶς ἀνυμνῆσαι τολμῶ;
ἢ πῶς τῇ σῇ εἰκόνι
θαρσέω προσκυνῆσαι
ὁ ταλαίπωρος δοῦλος σου;
ἀλλ', ὦ Παρθέने ἀγνή,
τὸν πόθον μὴ παρίδης.

Ῥδὴ ἡ'. Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Σωματικάς τε
καὶ ψυχικάς ἀλγηδόνας
τῇ προσφαύσει τῶν παντίμων λειψάνων
τῶν τριῶν μαρτύρων,
Χριστέ μου, ἐκδιώκεις.

Καθαρτικῇ
κατὰ παθῶν θεία δόσις
ἐχαρίσθη οὐρανόθεν σοι, μάρτυς·
διὸ ἐξαιτοῦμεν
τὰς χάριτας πλουσίως.

Δόξα.

Ροὴν δακρύων
καὶ στεναγμοὺς μὴ παρίδης
ταλαιπώρου οἰκέτου σου, μάκαρ·
ἀλλ' ἐνίσχυσόν με
τῇ χάριτι, ἣν ἔχεις.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄνασσα πέλεις
Χριστιανῶν, ἣν τὰ γένη
μακαρίζομεν πάντα ἐνθέως
ὥς τῇ συγγενῇ σου
προεῖπας, Θεοτόκε.

Ὡδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ζαχρεῖος τῆς ὁδοῦ μου,
ὦ ἱερομάρτυς,
ἣν μέλλω βαίνειν ὁ τάλας ὑπάρχω ἐγώ·
διὸ σοὶ σπεύδω γνωρῖσαί μοι
θεῖον θέλημα.

Ὡς μύσται τῆς Τριάδος,
μάρτυρες, αἰτεῖσθε
τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν τιμώντων ὑμᾶς·
διὸ μολπὰς γηθοσύνους
νῦν ἀναμέλομεν.

Δόξα.

Ἰσίδωρε θεόφρον,
Γεώργιε τρισμάκαρ
καὶ καλλιμάρτυς Εἰρήνη, ὥς δύο λεπτά
τῆς κηρυεύσεως ἐκείνης
τὸν ὕμνον δέξασθε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡραῖον παρὰ πάντα
γόνους τῶν ἀνθρώπων,
ὃν σὺ ἐκύησας ξένως καὶ Λόγον Θεοῦ
σὺν τῇ τριάδι μαρτύρων,
Κόρη, ἰκέτευε.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς.

Τὰ μεγαλυνάρια

ᾧν ἡ ἀκροστοιχίς· «Χαῖρε τριάς».

Χαίροις τῶν μαρτύρων ἡ τριφεγγής
σύνοδος ἀστέρων,
ἡ φωτίζουσα ἱλαρῶς
τῶν πιστῶν τὰς φρένας
φωτὶ τοῦ μαρτυρίου,
Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν
ἡ σελαγίζουσα.

Ἄσμασι καὶ ὕμνοις ἀθλητικοῖς,
πράξεσιν ἐνθέοις,
ἰσαγγέλῳ δὲ βιοτῇ,
ἀξίως τριάδα
μαρτύρων πανενδόξων
χορεῖται Ὁρθοδόξων
δεῦτε τιμήσωμεν.

Ἰερέων δόξαν καὶ καλλονὴν
καὶ τῶν ἀθλοφόρων
τὴν περιδόξον χαρμονήν,
τοῦ Εὐαγγελίου
φιλότιμον ἐργάτην,
Ἰσιδωρον τὸν θεῖον
νῦν μεγαλύνωμεν.

Ῥῶσιν καὶ ὑγίειαν πνευματικὴν
ὥς κρουνὸς πηγάζει
τῶν λειψάνων θήκη σεπτὴ
σοφοῦ Ἰσιδώρου
καὶ μάρτυρος Εἰρήνης,
κλεινοῦ δὲ Γεωργίου,
οὓς μακαρίζομεν.

Εὐθαλῶς ἐβλάστησαν ἐν τῇ γῇ
τῆς μεγαλονήσου
μαρτυρίου τρία φυτά,
ἀθλήσεως πάλαι
τοῖς ῥείθροις ποτισθέντα,
σκιᾷ δὲ νῦν θαυμάτων
Κρήτην δροσίζοντα.

Τὴν μνήμην τιμῶμεν χαρμονικῶς
τοῦ ἱερωτάτου
Ἰσιδώρου καὶ ἀθλητοῦ
καὶ παιδομαρτύρων
Εἰρήνης τῆς παρθένου
καὶ Θείου Γεωργίου,
τοῦ γενναιόφρονος.

Ῥήματα οὐ δύνανται ἱκανῶς
νῦν ἐξιστορῆσαι
Γεωργίου τὰς ἀρετάς,
πνεύματος ἀνδρείαν,
εὐστάθειαν τοῦ ἥθους,
τὸν πόθον μαρτυρίου,
σθένος δὲ πίστεως.

Ἰδωμεν ἀγνείας περιστερὰν
καὶ τῆς παρθενίας
λαμπηδόνα τὴν φαεινὴν,
κλέος μαρτυρίου,
ἐπώνυμον Εἰρήνης
καὶ νύμφην τοῦ Σωτῆρος
τὴν περιλάλητον.

Ἄδουσι παράκλησιν πενιχρὰν
πρὸς τὴν μακαρίαν
θεοσύλλεκτον στρατιὰν
τῶν τριῶν μαρτύρων

τὴν χάριν Παρακλήτου
καὶ ἄφεσιν πταισμάτων
παράσχου, Κύριε.

Σώματα ἀγνίσωμεν, ἀδελφοί,
εὐσεβῇ προσψαύσει
χαριδότην ὄντως σορῶν,
τῶν νῦν προκειμένων
τοῦ Θεοῦ Ἰσιδώρου,
Εἰρήνης, Γεωργίου,
οὓς μεγαλύνομεν.
Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων...

Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν.

Εἰδ' οὕτω τὰ τροπάρια·
Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.
Δόξα. Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποίθαμεν.
Καὶ νῦν. Τῆς εὐσπλαχνίας τὴν πύλην.

Ἦ τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀγίου·

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Ἦερέων τὸ κλέος, τῶν μαρτύρων ἀγλαίσμα,
τὸν ὑπὸ τῶν παίδων τῆς Ἄγαρ
σὺν τοῖς τέκνοις ἀθλήσαντα,
Ἰσίδωρον τῆς Κρήτης τὸν βλαστόν,
ἐπώνυμον δὲ Θείων δωρεῶν
καὶ ἡμῖν ἐπιφανέντα ξενοπρεπῶς
ἐν τοῖς ἐσχάτοις ἔτεσι,
δεῦτε σὺν Γεωργίῳ τῷ κλεινῷ,
ἅμα Εἰρήνῃ τιμήσωμεν,
ὅτι Θεῖα δωρήματα πιστοῖς
πᾶσι προχέουσι.

Ἐκτενὴς καὶ ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τὰ ἑξῆς·

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

†δε τριλαμπῇ ἀστερισμὸν
ἐν τῷ Ἐκκλησίας αἰθέρι,
ὧ παροδῖτα ζωῆς·
λάμπρυνον διάνοιαν
φωτὶ ἀθλήσεως
Ἰσιδώρου τοῦ μάκαρος,
παρθένου Εἰρήνης,
θείου Γεωργίου τε
τοῦ ἀνδρειόφρονος·
τούτους ὡς ὁρόσημα ἔχε
βίου δὲ φαιδρὺς ὁδοδείκτας,
κάλλη Παραδείσου τοὺς δεικνύοντας.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, πιστοί,
αὔθις πανεπίσημον θήκην
χαριτοβρύτων ὁσῶν,
νάματα ἰάσεων
ἐκ κρήνης ἄφθονα
τῆς τριστόμου ἀρδεύσωμεν,
ἐκπλύνοντες νόσους,
πάθη ἀποσμήχοντες,
χάριν λαμβάνοντες·
ὅτι τὰ ὅσα Ἰσιδώρου
καὶ τοῦ Γεωργίου, Εἰρήνης
πάνυ ἐθαυμάστωσε Παράκλητος.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Στίχοι·

Ὡδὴν παρακλήσεως ὁ Ἰωάννης
κομίζει, Ἰσίδωρε, σοὶ καὶ τοῖς τέκνοις.

Τέλος καὶ τῷ Θεῷ δόξα